

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 33/2025
18.02.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Бојане Пауновић и Александра Степановића, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 4. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Александра Алексића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Убу К. бр. 101/23 од 22.04.2024. године и Апелационог суда у Београду Кж1 941/24 од 21.10.2024. године, у седници већа одржаној дана 18.02.2025. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Александра Алексића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Убу К. бр. 101/23 од 22.04.2024. године и Апелационог суда у Београду Кж1 941/24 од 21.10.2024. године у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу поднети захтев за заштиту законитости ОДБАЦУЈЕ као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Убу К. бр. 101/23 од 22.04.2024. године, окривљени АА оглашен је кривим да је извршио кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 4. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика за које је осуђен на казну затвора у трајању од 1 године, која ће се извршити тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује, са применом мере електронског надзора, а које просторије не сме напуштати осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико окривљени за време издржававања ове казне једном у трајању преко 6 часова или два пута у трајању до 6 часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у заводу за извршење казне затвора. Истом пресудом окривљеном је изречена мера безбедности забрана управљања

моторним возилом „Б“ категорије у трајању од 1 године од дана правноснажности пресуде, с тим да се време проведено на издржавању казне затвора не урачунава у време трајања ове мере. Истом пресудом одлучено је и трошковима кривичног поступка, како је то ближе наведено у изреци првостепене пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 941/24 од 21.10.2024. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Александра Алексића и пресуда Основног суда у Убу К. бр. 101/23 од 22.04.2024. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Александар Алексић, због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 9) и члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, а из образложења захтева произилази да је исти поднет и због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји као основан поднети захтев за заштиту законитости, побијане пресуде укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање или да побијане пресуде преиначи тако да окривљеног ослободи од оптужбе.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), па је на седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

У поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног наводи да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, јер је првостепени суд прекорачио оптужбу и тиме нарушио објективни идентитет оптужбе и пресуде, на тај начин што је из оптужног акта избацио бланкетне норме и то члан 20. став 1. тачка 3. и члан 42. став 1. Закона о безбедности саобраћаја на путевима. По наводима браниоца, у ситуацији када је суд нашао да окривљени није прекршио наведене бланкетне прописе, требао је окривљеног да ослободи од оптужбе, а не да исте изостави из оптужења, на који начин је учинио наведену повреду.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се по оцени Врховног суда не могу прихватити као основани:

Наиме, изнети наводи захтева иницијани су и у жалби браниоца окривљеног и били су предмет разматрања Апелационог суда у Београду, који је исте наводе оценио неоснованим и на страни 3. пасус 2 образложења пресуде, дао јасне и аргументоване

разлоге које и Врховни суд прихвата као правилне и у смислу члана 491. став 2. ЗКП на исте разлоге упућује.

Осим тога, бранилац у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да је побијаним пресудама учињена и повреда закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, која представља законом прописан разлог за подношење овог ванредног правног лека. Међутим, приликом образлагања овако означене повреде бранилац наводи да је узрок преласка окривљеног у супротну коловозну траку заправо стање коловоза на тој деоници пута, да је окривљени без своје кривице изгубио контролу над возилом и да ништа није могао да предузме у циљу избегавања ове саобраћајне незгоде, с обзиром да се иста догодила на опасној, оштрој кривини са опасним нагибом и да је непосредно пре тога падала киша, па је коловоз био доста клизав, те окривљени није могао под датим околностима да предвиди клизавост коловоза и опасно стање пута, као и да током поступка није доказано да је окривљени из субјективних разлога прешао у супротну коловозну траку, а којим наводима бранилац окривљеног указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и повреду закона из члана 440. ЗКП.

Бранилац осим тога у поднетом захтеву наводи да је побијаним пресудама учињена и повреда закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, јер побијане пресуде немају разлоге о чињеницама које су предмет доказивања, односно дати разлози су потпуно нејасни и у знатној мери противречни изведеним доказима.

Како одредбом члана 485. став 4. ЗКП којом су прописани разлози због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 2) и члана 440. ЗКП, то је Врховни суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овим деловима оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 491. и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.

Председник већа – судија
Мирољуб Томић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић